

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

საქართველოს სახელით

საქმე №3ბ/2844-10

17 მარტი 2011 წელი
თბილისი

თბილისის სააკადემიურ სასამართლოს აღმინისტრაციულ საქმეთა პალატაში შემდეგი შემადგენლობით:

მოსამართლე მერაბ ლომიძე
სხლომის მდიგანი ლელა მილლებერგერი

აპელანტი (მოსარჩევე) – შპს „აკურა“
წარმომადგენელი – შალვა ქურდაძე, ნინო ხუნაშვილი

მოწინააღმდეგე მხარე (მოპასუხე) – საქართველოს ოუსტიციის სამინისტროს
აღსრულების ეროვნული ბიუროს თბილისის სააღსრულებო ბიურო
წარმომადგენელი – ეკატერინე ახალგაცი

მესამე პირი – შპს „იბერ 777“
წარმომადგენელი – გიორგი თითბერიძე, გიგა კობალაძე

მესამე პირი – სს „ეა“

დავის საგანი – ინდივიდუალური აღმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად
ცნობა

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თბილისის საქალაქო სასამართლოს
აღმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2010 წლის 18 ნოემბრის გადაწყვეტილება

1. აპელანტის მოთხოვნა – გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი
გადაწყვეტილების მიღებით სასარჩევო მოთხოვნის დაკმაყოფილება

2. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასკვნებზე მითითება

გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2010 წლის 18 ნოემბრის გადაწყვეტილებით შპს „აკურას“ სასარჩელო მოთხოვნა ბათილად იქნეს ცნობილი საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს სააღსრულებო დეპარტამენტის გლდანი-ნაძალადევის რაიონის სააღსრულებო ბიუროს 03.05.2001წ. №03/03 განკარგულება, დაევალოს მოპასუხეს შპს „აკურას“ ქონების რეალიზაციის მიზნით ჩატაროს აუქციონი კანონით დადგენილი წესების დაცვით და ქონების საბაზრო ღირებულების გათვალისწინებით, არ დაკმაყოფილდა უსაფუძვლობისა და ხანდაზმულობის გამო. ასევე, გაუქმდა გლდანი-ნაძალადევის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 მარტის განჩინებით გამოყენებული სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიება.

დასკვნები ფაქტობრივ გარემოებებთან დაკავშირებით:

2.1. საქალაქო სასამართლომ მიუთითა, რომ 1999 წლის 10 დეკემბერს სს „ეა ბანკსა“ და შპს „აკურას“ შორის გაფორმდა იპოთეკის ხელშეკრულება (სანოტარო აქტი №2-252, ნოტარიუსი თ. ონიანი) შპს „აკურას“ მიერ აღებული სესხის 20000 აშშ დოლარის უზრუნველსაყოფად. სს „ეა ბანკის“ სასარგებლოდ იპოთეკით დაიტვირთა შპს „აკურას“ კუთვნილი უძრავი ქონება, მდებარე ქ.თბილისში, მტკვრის მარცხენა სანაპიროზე, ქსნის ქუჩა №22-ში არსებული ავტოგასამართი სადგური №22 (მიწის ნაკვეთის საერთო ფართობი 5828 კვ.მეტრი, ავტოგასამართი სადგურის შენობა 85 კვ.მეტრი, ცალკე მდგომი შენობა 110,4 კვ.მეტრი საერთო ფართით, დამხმარე სათავსო 13 კვ.მეტრი, ტექნოლოგიური პროცესის განმსაზღვრელი ფართი 2000 კვ.მეტრი). ხელშეკრულების 1.3 პუნქტის თანახმად, იპოთეკით დატვირთული ქონება მხარეთა მიერ შეფასდა 70092 ლარად.

2.2. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ შპს „აკურამ“ შეთანხმებულ ვადაში და შეთანხმებული ოდენობით, თავისი სახელშეკრულებო ვალდებულება არ შეასრულა სს „ეა ბანკის“ მიმართ, რის გამოც ამ უკანასკნელმა განცხადებით მიმართა გლდანი-ნაძალადაევის რაიონულ სასამართლოს და მოითხოვა გადახდის ბრძანების გაცემა. განცხადება დაკმაყოფილდა: აღნიშნული სასამართლოს 12.07.2000წ. გადახდის ბრძანებით (საქმე №2/1042-2000) შპს „აკურას“ დაკისრა 29 652,52 აშშ დოლარის გადახდა სს „ეა ბანკის“ სასარგებლოდ. ბრძანება შევიდა კანონიერ ძალაში და 2001 წლის 10 იანვარს მასზე გამოიწერა სააღსრულებო ფურცელი, რომელიც იმავე წლის 02 თებერვალს აღსასრულებლად წარედგინა საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს სააღსრულებო სამსახურის გლდანი-ნაძალადევის რაიონულ სააღსრულებო ბიუროს.

2.3. 2001 წლის 09 თებერვალს სასამართლო აღმასრულებელმა ლუკა კახაბრიშვილმა მოვალე შპს „აკურას“ მიმართა წინადადებით სასამართლო გადაწყვეტილების 5 დღის ვადაში ნებაყოფლობით შესრულების თაობაზე, წინადადება ჩაბარდა შპს „აკურას“ ღირექტორის გივი შარიქაძის მეუღლეს თ. შარიქაძეს იმავე დღეს.

2.4. მოვალის მიერ დადგენილ ვადაში გადაწყვეტილების ნებაყოფლობითი აღსრულება არ მომხდარა, რის გამოც 2001 წლის 20 თებერვალს სს „ეა ბანკის“ წარმომადგენელმა ლევან კუტალაძემ განცხადებით მიმართა სააღსრულებო ბიუროს და მოითხოვა შპს „აკურას“ იპოთეკით დატვირთულ ქონებაზე აუქციონის ჩატარება.

2.5. 2001 წლის 23 თებერვალს აღმასრულებელმა განახორციელა შპს „აკურას“ კუთვნილი ზემოხსენებული ქონების აღწერა-დაყადაღება, რისი შედეგებიც გაფორმდა ოქმი. აღწერილი ქონება შეფასდა 70092 ლარად. ამ პროცედურას ესწრებოდა შპს „აკურას“ დარაჯი თ.ჭყონია, რომელმაც ოქმის ხელმოწერასა და დაყადაღებული ქონების შენახვაზე განაცხადა უარი.

2.6. აღმასრულებელმა ლუკა კახაბრიშვილმა პირველი იმულებითი აუქციონი დანიშნა 2001 წლის 15 მარტისათვის, 12:00 საათზე. განხორციელდა შესაბამისი საჯარო პუბლიკაცია გაზეთ „სიტყვა და საქმის“ იმავე წლის 5-6 მარტის გამოცემაში, ასევე, აღმასრულებელმა პირადად სცადა გადაეცა შეტყობინება შპს „აკურას“ დირექტორის გივი შარიქაძისათვის, რომელმაც შეტყობინების ჩაბარებაზეც და ხელის მოწერაზეც უარი განაცხადა, რაც აღნიშნულ იქნა ლ. კახაბრიშვილის მიერ შეტყობინების ერთ-ერთ ეგზემპლარზე. სასამართლომ აღნიშნა, რომ შეტყობინებაში ასახული იყო სარეალიზაციო ქონების საწყისი ფასიც - 70092 ლარი (ანუ იგივე ფასი, რაც განისაზღვრა მხარეთა შეთანხმებით 1999 წლის 10 დეკემბრის იპოთეკის ხელშეკრულებით). მოსარჩელეს ფასთან დაკავშირებით ცალკე დავა არ წამოუწყია.

2.7. 2001 წლის 15 მარტს, 12:00 საათზე აღმასრულებელმა გახსნა პირველი საჯარო აუქციონი. ვინაიდან ქონების შეძენის სურვილი არ გამოთქმულა, აუქციონი გამოცხადდა არ ჩატარებულად.

2.8. აღმასრულებელმა ლუკა კახაბრიშვილმა განმეორებითი იმულებითი აუქციონი დანიშნა 2001 წლის 20 აპრილისათვის, 12:00 საათზე. განხორციელდა შესაბამისი საჯარო პუბლიკაცია გაზეთ „სიტყვა და საქმის“ იმავე წლის 13-15 აპრილის გამოცემაში, ასევე, აღმასრულებელმა ისევ პირადად სცადა გადაეცა შეტყობინება შპს „აკურას“ დირექტორის გივი შარიქაძისათვის, რომელმაც შეტყობინების ჩაბარებაზეც და ხელის მოწერაზეც ისევ უარი განაცხადა, რაც აღნიშნულ იქნა ლ. კახაბრიშვილის მიერ შეტყობინების ერთ-ერთ ეგზემპლარზე. შეტყობინებაში ასახული იყო სარეალიზაციო ქონების საწყისი ფასიც 31727 აშშ დოლარი (ანუ შპს „აკურასთვის“ სასამართლოს ბრძანებით დაკისრებულ თანხას 29652,52 აშშ დოლარს + სააღსრულებო მოსაკრებელი, დაკისრებული თანხის 7%, 2075 აშშ დოლარი). მოსარჩელეს ფასთან დაკავშირებით ცალკე დავა არ წამოუწყია.

2.9. 2001 წლის 20 აპრილს, 12:30 საათზე აღმასრულებელმა გახსნა განმეორებითი საჯარო აუქციონი. ვინაიდან ქონების შეძენის სურვილი არ გამოთქმულა, აუქციონი შეწყდა.

2.10. 2001 წლის 05 მაისს სს „ეა ბანკის” წარმომადგენელმა ლევან კუტალაძემ განცხადებით მიმართა სააღსრულებო ბიუროს და მოითხოვა შპს „აკურას” ქონების ნატურით გადაცემა.

2.11. 2001 წლის 03 მაისს საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს სააღსრულებო დეპარტამენტის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული სააღსრულებო ბიუროს მიერ კრედიტორზე გაიცა №03/03 განკარგულება, ხელმოწერილი სახით, ხელმომწერნი – სააღსრულებო ბიუროს უფროსი ზ. ზაქრაძე და აღმასრულებელი ლ. კახაბრიშვილი აღნიშნული განკარგულების საფუძველზე შეძენილი ქონება დარეგისტრირდა საჯარო რეესტრში სს „ეა ბანკის” საკუთრებად. ნივთს მიენიჭა საკადასტრო კოდი №1/12/8/39/14.

2.12. 2001 წლის 15 მაისს აღმასრულებელი ლ. კახაბრიშვილმა პირადად გადასცა №03/07 შეტყობინება შპს „აკურას” დირექტორს გივი შარიქაძეს, რომლითაც მოვალეს ეცნობა, რომ მისი ქონება ნატურით არის გადაცემული სს „ეა ბანკისათვის”. ამ უკანასკნელმა გადაიხადა სხვაობა სასამართლო გადაწყვეტილებით დაკისრებულ თანხასა და ქონების ღირებულებას შორის, რამაც შეადგინა 8478,16 ლარი, რომელიც განთავსებული იყო შპს „აკურას” კუთვნილ ანგარიშზე. შეტყობინების ჩაბარების დადასტურების მიზნით ხელმოწერაზე გივი შარიქაძემ უარი განაცხადა, რაც აღნიშნულ იქნა ლ. კახაბრიშვილის მიერ შეტყობინების მეორე ეგზემპლარზე.

2.13. 2002 წლის 15 მარტს სს „ეა ბანკმა” შეძენილი უძრავი ქონება ნასყიდობის ხელშეკრულებით გაასხვისა შპს „იბერ 777”-ზე. ხელშეკრულება სანოტარო წესით დამოწმდა 2002 წლის 18 მარტს. შემძენის უფლება დარეგისტრირდა საჯარო რეესტრში.

2.14. 2002 წლის 19 მარტს შპს „აკურამ” განცხადებით მიმართა გლდანი-ნაძალადევის რაიონულ სასამართლოს და მოითხოვა სარჩელის აღმვრამდე ყადაღა დადებოდა სს „ეა ბანკის” საკუთრებაში გადაცემულ ქონებას, მდებარეს ქ.თბილისში, მტკვრის მარცხნა სანაპიროზე, ქსნის ქ. №22-ში. აღნიშნული სასამართლოს 2002 წლის 19 მარტის განჩინებით (საქმე №12/20) განცხადება დაკმაყოფილდა. განჩინება გასაჩივრდა კერძო საჩივრით სს „ეა ბანკის” მიერ, თუმცა გასაჩივრებული განჩინება საბოლოოდ უცვლელად დარჩა თბილისის საოლქო სასამართლოს სამოქალაქო, სამეწარმეო და გაკოტრების საქმეთა პალატის 2002 წლის 7 ივნისის განჩინებით. ხოლო წინამდებარე სარჩელი აღიძრა სასამართლოში 2002 წლის 29 მარტს.

2.15. 2007 წლის 20 ივნისიდან, სადაც სააღსრულებო წარმოების განხორციელებისას შესაძლო დანაშაულებრივ ქმედებებთან დაკავშირებით, მიმდინარეობდა წინასწარი გამოძიება №92070500 სისხლის სამართლის საქმეზე. თბილისის პროკურატურის 2010 წლის 05 მარტის დადგენილებით წინასწარი გამოძიება შეწყდა სისხლის სამართლის კანონით გათვალისწინებული ქმედების არარსებობის გამო. ეს დადგენილება გასაჩივრდა შპს „აკურას” ერთპიროვნული დამფუძნებლის ნოდარ მოდებაძის მიერ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის

სამართლის საქმეთა კოლეგიაში, რომლის 2010 წლის 14 აპრილის დადგენილებით (საქმე №29/8245) საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და უცვლელად დარჩა გასაჩივრებული დადგენილება.

დასკვნები სამართლებრივ გარემოებებთან დაკავშირებით:

2.16. საქალაქო სასამართლოს მითითებით, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, თუ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი კანონს ეწინააღმდეგება და ის პირდაპირ და უშუალო (ინდივიდუალურ) ზიანს აყენებს მოსარჩელის კანონიერ უფლებას, ან ინტერესს ან უკანონოდ ზღუდავს მის უფლებას, სასამართლო ამ კოდექსის 22-ე მუხლში აღნიშნულ სარჩელთან დაკავშირებით გამოიტანს გადაწყვეტილებას ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის შესახებ. გასაჩივრებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობისათვის აუცილებელია შემდეგი გარემოებების ერთდროულად არსებობა: 1. აქტი უნდა ეწინააღმდეგებოდეს კანონს და 2. ის პირდაპირ და უშუალო (ინდივიდუალურ) ზიანს აყენებდეს მოსარჩელის კანონიერ უფლებას, ან ინტერესს, ან უკანონოდ ზღუდავდეს მის უფლებას. რომელიმე მათგანის არარსებობა იწვევს აღნიშნული კატეგორიის სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმას.

2.17. სასამართლოს განმარტებით „სააღსრულებო წარმოქათა შესახებ“ საქართველოს კანონის (ნორმები ყველგან მითითებულია სადავო სააღსრულებო წარმოების დროს მოქმედი რედაქციით) 71-ე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, სასამართლო აღმასრულებელი აუქციონის დროისა და ადგილის შესახებ მხარეებს აცნობებს უწყების გადაცემით. სასამართლომ აღნიშნა, რომ ეს კანონი უწყების გადაცემის სპეციალურ წესს არ ითვალისწინებს: 28-ე მუხლი ბლანკეტურ ნორმას შეიცავს და უთითებს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსით დადგენილ წესზე, ანუ კოდექსის 70-78-ე მუხლებზე. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 75-ე მუხლის თანახმად, თუ ადრესატმა უარი განაცხადა უწყების მიღებაზე, მისი მიმტანი პირი სათანადო აღნიშვნას აკეთებს უწყებაზე, რომელიც სასამართლოს უბრუნდება. ასეთ შემთხვევაში უწყება ჩაბარებულად ითვლება და სასამართლოს შეუძლია განიხილოს საქმე. იძულებითი აუქციონის ჩატარების თარიღისა და ადგილის შესახებ შეტყობინების გადაცემასთან მიმართებით, კანონმდებლის ნების გათვალისწინებით, ამ ნორმის შინაარსი შემდეგია: თუ ადრესატმა (ამ შემთხვევაში მოვალემ, სარეალიზაციო ქონების მესაკუთრემ) უარი განაცხადა შეტყობინების ჩაბარებაზე, მისი მიმტანი პირი სათანადო აღნიშვნას აკეთებს შეტყობინებაზე, რომელიც დაერთვება სააღსრულებო საქმეს. ასეთ შემთხვევაში, შეტყობინება ჩაბარებულად ითვლება და აღმასრულებელი უფლებამოსილია ჩატაროს იძულებითი აუქციონი, თუნდაც მოვალე არ გამოცხადდეს მასზე. ამდენად, ამ გადაწყვეტილების 3.6 და 3.8 პუნქტებში მითითებული გარემოებებიდან გამომდინარე, სასამართლომ უსაფუძვლოდ მიიჩნია მოსარჩელის მოსაზრება აუქციონის ჩატარების თაობაზე ინფორმირების კანონით დადგენილი წესების დარღვევის შესახებ.

2.18. „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ” საქართველოს კანონის 771-ე მუხლის თანახმად, თუ მეორე აუქციონზედაც არ მოხდება ნივთის რეალიზაცია, კრედიტორის წერილობითი განცხადების საფუძველზე ნივთი შეიძლება გადაეცეს კრედიტორს ნატურით. ნივთის ნატურით გადაცემისას მისი ფასი განისაზღვრება აღსრულების პროცესში დადგენილი ნივთის საბაზრო ღირებულებით. უძრავი ქონების „საბაზრო ღირებულების” ლეგალურ დეფინიციას და მისი დადგენის კრიტერიუმებს, აგრეთვე მისი დამდგენი სუბიექტების სავალდებულო წრეს აღნიშნული კანონი არ განსაზღვრავს. შესაბამისად, ორი უშედეგო აუქციონის შემდეგ, ნივთის ნატურით გადაცემისას, აღმასრულებელმა იხელმძღვანელა სარეალიზაციო ქონების შპს „აკურასა” და სს „ეა ბანკის” შეთანხმებით დადგენილი ღირებულებით 70092 ლარით, რომელსაც გამოაკლდა შპს „აკურასათვის” სასამართლოს ბრძანებით დაკისრებული თანხა და მიღებული სხვაობა 8478,16 ლარი გადაირიცხა მოვალის, რეალიზებული ქონების ყოფილი მესაკუთრის საბანკო ანგარიშზე. აღნიშნულიდან გამომდინარე, უსაფუძვლობის გამო სასამართლომ არ გაიზიარა მოსარჩელის მოსაზრება აღსრულებისას სარეალიზაციო უძრავი ქონების შეფასების წესების დარღვევის თაობაზე, მთე უფრო იმ პირობებში, რომ ნივთის ნატურით გადაცემამდე მოსარჩელისათვის ცნობილი იყო სარეალიზაციო ქონების ფასის თაობაზე (ამ გადაწყვეტილების 3.6 და 3.8 პუნქტები) და ის სადაცოდ არ გაუხდია.

2.19. საქალაქო სასამართლოს მითითებით, ამ გადაწყვეტილების 3.11 პუნქტიდან გამომდინარე, ასევე უსაფუძვლოა მოსარჩელის მოსაზრება გასაჩივრებული განკარგულების ხელმოუწერლობასთან დაკავშირებით. რაც შეეხება სხვა სიყალბებს, სადაცო სააღსრულებო წარმოება იყო მსჯელობა-განხილვის საგანი სამართალდამცავი ორგანოების მხრიდან და რაიმე სახის დანაშაულის (მათ შორის, ყალბი დოკუმენტების დამზადების) ჩადენის ფაქტები არ იქნა დადასტურებული.

2.20. საქალაქო სასამართლომ მიიჩნია, რომ გასაჩივრებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი არ ეწინააღმდეგება კანონს, რის გამოც არ არსებობს სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილების საფუძვლები. სასამართლომ მიიჩნია, რომ სასარჩელო მოთხოვნა ხანდაზმულიცაა. „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ” საქართველოს კანონის მე-18 მუხლის 1-ლი პუნქტის თანახმად, მოვალეს უფლება აქვს გაასაჩივროს სასამართლო აღმასრულებლის მოქმედება სასამართლოში სააღსრულებო მოქმედების განხორციელებიდან ერთი თვის ვადაში. ვადის ათვლა იწყება იმ მომენტიდან, როდესაც მხარისათვის ცნობილი გახდა ან უნდა გამხდარიყო მისი უფლების დარღვევის შესახებ. საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, თუ კანონით სხვა რამ არ არის დადგენილი, სარჩელი სასამართლოს უნდა წარედგინოს ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გაცნობიდან 1 თვის ვადაში. კოდექსის აღნიშნული ნორმა ბლანკეტურია და გასაჩივრების ვადის ათვლისას უპირატესობას ანიჭებს სხვა, სპეციალურ კანონს, მოცემულ შემთხვევაში, „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ” საქართველოს კანონის მე-18 მუხლის 1-ლ პუნქტს. ამ გადაწყვეტილების 3.12 პუნქტში მითითებული გარემოებების გათვალისწინებით, სასამართლომ ჩათვალა, რომ გასაჩივრებულ განკარგულებაში ასახული სააღსრულებო მოქმედების განხორციელების

თაობაზე შპს „აკურასთვის“ ცნობილი გახდა 2001 წლის 15 მაისს. წინამდებარე სარჩელი კი სასამართლოში აღიძრა 2002 წლის 29 მარტს, კანონით დადგენილი ერთოვანი ვადის დარღვევით. ხანდაზმული მოთხოვნის დაკმაყოფილება კი სამართლებრივად გამორიცხულია, რადგან მოთხოვნის ხანდაზმულობა გულისხმობს ამ მოთხოვნის გაქარწყლებას, არარსებობას.

2.21. საქალაქო სასამართლოს განმარტებით, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 33¹-ე მუხლის თანახმად, თუ ადმინისტრაციული ორგანოს უარი რაიმე მოქმედების განხორციელებაზე უკანონოა და ის პირდაპირ და უშუალო (ინდივიდუალურ) ზიანს აყენებს მოსარჩელის კანონიერ უფლებას ან ინტერესს, სასამართლო ამ კოდექსის 24-ე მუხლში აღნიშნულ სარჩელთან დაკავშირებით გამოიტანს გადაწყვეტილებას, რომლითაც ადმინისტრაციულ ორგანოს ავალებს, განახორციელოს ეს მოქმედება.

2.22. სასამართლოს მითითებით, ვინაიდან გასაჩივრებული განკარგულება, როგორც დასრულებული სააღსრულებო წარმოების შემაჯამებელი ადმინისტრაციულ-სასამართლებრივი აქტი, კანონიერია, ამიტომ კანონიერად ითვლება ამ სააღსრულებო წარმოების ფარგლებში განხორციელებული სააღსრულებო მოქმედებებიც. შესაბამისად, იმავე საფუძვლებით და იმავე ქონებაზე ახალი სააღსრულებო წარმოება ვეღარ განხორციელდება, რის გამოც სასარჩელო მოთხოვნა ვერ დაკმაყოფილდება.

2.23. სასამართლოს განმარტებით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 1991-ე მუხლის თანახმად, სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შემთხვევაში სასამართლო თავისი გადაწყვეტილებით აუქმებს ამ სარჩელთან დაკავშირებით გამოყენებულ უზრუნველყოფის ღონისძიებას, რაც საჩივრდება ამ გადაწყვეტილების გასაჩივრებისათვის კანონით დადგენილი წესით. ვინაიდან სარჩელი არ დაკმაყოფილდა არც ერთ ნაწილში, ამიტომ გლდანი-ნაძალადევის რაიონული სასამართლოს 2002 წლის 19 მარტის განჩინებით (საქმე №12/20) გამოყენებული სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიება გაუქმდა.

3. საპელაციო საჩივრის საფუძვლები

ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძვლები:

3.1. აპელანტის მითითებით, სასამართლოს გადაწყვეტილება, როგორც ფაქტობრივად, ისე სამართლებრივად არ არის დასაბუთებული. გადაწყვეტილებაში მთელი რიგი დებულებები ისეა ჩამოყალიბებული, რომ არ არის დასაბუთებული სათანადო მტკიცებულებებით. კერძოდ, გადაწყვეტილებაში ისეა მიჩნეული სარჩელი ხანდაზმულად, რომ საქმეში არ მოიპოვება უტყუარი მტკიცებულებები ამგვარი დასკვნის გამოსატანად. აპელანტის მითითებით, მართალია გადაწყვეტილების 3.12 პუნქტის მითითებულია, თითქოს 2001 წლის 15 მაისს აღმასრულებელმა პირადად გადასცა №0307 შეტყობინება შპს „აკურას“ დირექტორ გივი შარიქაძეს, რომლითაც მოვალეს ეცნობა, რომ მისი ქონება ნატურით არის გადაცემული სს „ეა ბანკისთვის“

და თითქოს შეტყობინების ჩაბარების დადასტურების მიზნით ხელმოწერაზე გივი შარიქაძემ უარი განაცხადა, მაგრამ სასამართლოს მიერ ამ პუნქტში მითითებული დებულებიდან გამომდინარე ისე არის მოთხოვნა ხანდაზმულად მიჩნეული, რომ მოსამართლეს არ აუხსნია კანონის რომელი მოთხოვნიდან გამომდინარეობდა ამგვარი მოქმედება და შედგენილი იყო თუ არა აღმასრულებლის აქტი კანონის დაცვით. მოსამართლემ არ გაითვალისწინა შპს „აკურას“ წარმომადგენლის განმარტება, რომელიც ასახულია ოქმში. ძნელი წარმოსადგენია აღმასრულებლები თითოეულ სააღსრულებო საქმეზე თვითონ ითავსებდნენ კურიერის ფუნქციას. სასამართლომ არ გაითვალისწინა ამ თვალსაზრისით „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ კანონის მოთხოვნა, რომელიც ბლანკეტურია და მიუთითებს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსზე. კერძოდ, შეტყობინება სააღსრულებო წარმოების მხარეს გადაეცემა სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 70-78 მუხლების მოთხოვნათა გათვალისწინებით. სასამართლომ არ დაასაბუთა, შეტყობინება გივი შარიქაძისათვის იყო თუ არა სსსკ-ის 70-ე-78-ე მუხლების დაცვით გადაცემული, რის გამოც მან უკანონო გადაწყვეტილება მიიღო და მოთხოვნები ხანდაზმულად ჩათვალა. ამ თვალსაზრისით შემოწმება უვალებოდა მოსამართლეს, როდესაც მოსარჩელე სადაოდ ხდიდა აღმასრულებლის მიკერძოებულობას, აღმასრულებლის მიერ სააღსრულებო მოქმედების კანონიერად განხორციელებას. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 70-ე-78-ე მუხლები კი იმ პერიოდში მკაცრად ითვალისწინებდა, რომ შეტყობინება უნდა გადაცემოდა ფოსტით ან დამტარებლის (კურიერის) მეშვეობით. იგივე ნორმები მკაცრად განსაზღვრავს, თუ რა წესით უნდა შედგეს შესაბამისი აქტი, როდესაც პირი უარს აცხადებს უწყების მიღებაზე. აღნიშნული წესები უნდა გაეთვალისწინებინა სასამართლოს, რადგან შპს „აკურა“ სარჩელს სწორედ იმაზე აფუძნებდა, რომ აღსრულება უკანონოდ ჩატარდა. სასამართლოს არ უნდა გაეზიარებია დავის მონაწილე ერთ-ერთი დაინტერესებული მხარის სააღსრულებო ორგანოს პოზიცია.

3.2. აპელანტის განმარტებით, სასამართლომ სრულად, ყოველმხრვ და ობიექტურად არ გამოიკვლია საქმის გარემოებები და არ მისცა მათ სათანადო სამართლებრივი შეფასება, რასაც საქმეზე მოჰყვა დაუსაბუთებელი გადაწყვეტილების მიღება, რომლის ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძვლიანობის შემოწმება შეუძლებელია.

3.3. აპელანტის მითითებით, სასამართლოს მიერ დარღვეულია საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 105-ე, 249-ე მუხლები, ამიტომ გადაწყვეტილება უნდა გაუქმდეს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 394-ე მუხლის საფუძველზე.

4. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების დასაბუთება

სააპელაციო პალატამ განიხილა საქმის მასალები, მოისმინა მხარეთა ახსნა-განმარტებები, შეამოწმა გადაწყვეტილების კანონიერება-დასაბუთებულობა და მიიჩნევს, რომ სააპელაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

სააპელაციო პალატა თვლის, რომ სააპელაციო საჩივარში მითითებული გარემოებები არ ქმნიან სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე და 394-ე მუხლებით გათვალისწინებულ შემადგენლობას და შესაბამისად, გადაწყვეტილების გაუქმების პროცესუალურ-სამართლებრივ საფუძვლებს.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 377-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლო ამოწმებს გადაწყვეტილებას სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით. ამავე მუხლის მეორე ნაწილის შესაბამისად, სამართლებრივი თვალსაზრისით შემოწმებისას სასამართლო ხელმძღვანელობს 393-ე და 394-ე მუხლების მოთხოვნებით. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 390-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, თუ სააპელაციო სასამართლო ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასებებს და დასკვნებს საქმის ფაქტობრივ ან/და სამართლებრივ საკითხებთან დაკავშირებით, მაშინ დასაბუთება იცვლება მათზე მითითებით.

ფაქტობრივი დასაბუთება:

4.1. სააპელაციო პალატა სრულად ეთანხმება და იზიარებს თბილისის საქალაქო სასამართლოს მიერ საქმეზე დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს.

4.2. აპელანტი შპს „აკურა“ სადაცოდ ხდის სამ გარემოებას, კერძოდ: 1. აპელანტის განმარტებით, შპს „აკურას“ დირექტორს არ ჩაბარებია არც აუქციონის დანიშნისა და ჩატარების შესახებ შეტყობინებები და არც სადაცო ქონების ნატურით გადაცემის შესახებ განკარგულება. აქედან გამომდინარე, მისთვის უცნობი იყო როგორც აუქციონის გამართვის შესახებ, ასევე სადაცო ქონების ნატურით ბანკისათვის გადაცემის შესახებ. ამასთან, ვინაიდან შპს „აკურას“ დირექტორს არ ჩაბარებია სადაცო ქონების ნატურით გადაცემის შესახებ განკარგულება, უსაფუძვლოა საქალაქო სასამართლოს მსჯელობას ამ აქტის გასაჩივრების ხანდაზმულობის თაობაზე. აპელანტის განმარტებით, აუქციონის ჩამტარებელ აღმასრულებელს არ ჰქონდა უფლება უწყება პირადად გადაეცა შპს „აკურას“ დირექტორისათვის, ვინაიდან მას სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის შესაბამისად, უწყება უნდა გაგზავნობა ფოსტით ან კურიერის მეშვეობით. გარდა ამისა, უწყების ჩაბარებაზე უარის თქმის შემთხვევაში უნდა შემდგარიყო სპეციალური აქტი, რასაც ადგილი არ ჰქონია. 2. აპელანტის მითითებით, სადაცო ქონების ნატურით გადაცემის შესახებ განკარგულება არ არის ხელმოწერილი შესაბამისი პირების მიერ, რაც მისი გაუქმების უპირობო საფუძველია. 3. აპელანტის მოსაზრებით, არასწორად მოხდა აუქციონზე გატანილი ქონების შეფასება. ქონების შეფასება უნდა მოეხდინა არა აღმასრულებელს, არამეს მის მიერ მოწვეულ სპეციალისტს. გარდა ამისა, ქონების შეფასება უნდა მომზდარიყო არა

საბალანსო ღირებულებით, არამედ საბაზრო ფასით, რასაც განსახილველ შემთხვევაში ადგილი არ ჰქონია.

სამართლებრივი დასაბუთება:

4.3. სააპელაციო პალატა ასევე სრულად იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ საქმეზე გაკეთებულ სამართლებრივ შეფასებებს.

4.4. სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, საქალაქო სასამართლომ მართებულად მიუთითა, რომ „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის (სადავო პერიოდში მოქმედი რედაქცია) 71-ე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, სასამართლო აღმასრულებელი აუქციონის დროისა და ადგილის შესახებ მხარეებს აცნობებს უწყების გადაცემით. იმავე კანონის 25-ე მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, აღსრულების შესახებ უწყებას მოვალეს, კრედიტორსა და სხვა მონაწილე პირებს აბარებს სასამართლო აღმასრულებელი. ამდენად, უწყების გადაცემით მხარეებს აუცილებლად პირადად უნდა ცნობებოდათ აუქციონის ჩატარების დროისა და ადგილის შესახებ. ასევე, ზემოაღნიშნული ნორმების მიხედვით, მხარეებს უწყებას გადასცემდა სასამართლო აღმასრულებელი. „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ კანონი უწყების გადაცემის სპეციალურ წესს არ ითვალისწინებდა. მითითებული კანონის 25-ე მუხლის მე-3 პუნქტი ადგენდა, რომ უწყების ჩაბარება უნდა მომხდარიყო საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსით დადგენილი წესით. სადავო პერიოდში მოქმედი საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 70-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მიხედვით, მხარეები სასამართლოში შეიძლება ასევე დაებარებინათ ტელეფონოგრამით, დეპეშით ან ფაქსის აპარატის საშუალებით, თუ მას გააჩნდა შესაბამისი ტექნიკური საშუალებები. იმავე კოდექსის 73-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, სასამართლო უწყება იგზავნებოდა ფოსტით ან დამტარებლის მეშვეობით, ხოლო მე-2 ნაწილის შესაბამისად, უწყება შეიძლება ჩაებარებინათ მხარისათვის პროცესის სხვა მონაწილისათვის გადასაცემად. ამდენად, სასამართლოში მხარის დაბარების არაერთი გზა არსებობდა. ამასთან, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის არცერთი მუხლი არ გამორიცხავდა მხარისათვი უწყების პირადად, სასამართლოში ხელზე ჩაბარების შესაძლებლობას. აღსანიშნავია ის გარემოებაც, რომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 75-ე მუხლის თანახმად, თუ ადრესატი უარს განაცხადებდა უწყების მიღებაზე, მისი მიმტანი პირი სათანადო აღნიშვნას აკეთებდა უწყებაზე, რომელიც სასამართლოს უბრუნდებოდა. ასეთ შემთხვევაში უწყება ჩაბარებულად ითვლებოდა და სასამართლოს შეეძლო საქმის განხილვა. იგივე წესები მოქმედებს დღესაც. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სააპელაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ აღმასრულებელი უფლებამოსილიც იყო და ვალდებულიც კრეტორისა და მოვალისათვის პირადად ჩაებარებინა უწყება აუქციონის ჩატარების დროისა და ადგილის შესახებ, ასევე განკარგულება ქონების ნატურით გადაცემის შესახებ, ხოლო ადრესატის მიერ უწყების ან განკარგულების ჩაბარებაზე უარის თქმის შემთხვევაში, უწყება და განკარგულება ითვლებოდა ჩაბარებულად. კანონი არ ავალდებულებდა აღმასრულებელს უწყება ან განკარგულება მაინცდამაინც ფოსტის ან კურიერის მეშვეობით გაეგზავნა მოვალისათვის, იმ შემთხვევაში, თუ ადრესატი უარს

ამბობდა მათ ზელზე ჩაბარებაზე. განსახილველ შემთხვევაში, როგორც საქმის მასალებიდან ირკვევა, 2001 წლის 09 თებერვალს სასამართლო აღმასრულებელმა ლუკა კახაბრიშვილმა მოვალე შპს „აკურას“ მიმართა წინადადებით სასამართლო გადაწყვეტილების 5 დღის ვადაში ნებაყოფლობით შესრულების თაობაზე. წინადადება ჩაბარდა შპს „აკურას“ დირექტორის გივი შარიქაძის მეუღლეს თ. შარიქაძეს იმავე დღეს. აღმასრულებელმა ლუკა კახაბრიშვილმა პირველი იძულებითი აუქციონი დანიშნა 2001 წლის 15 მარტისათვის, 12:00 საათზე. განხორციელდა შესაბამისი საჯარო პუბლიკაცია გაზეთ „სიტყვა და საქმის“ იმავე წლის 5-6 მარტის გამოცემაში, ასევე, აღმასრულებელმა პირადად სცადა გადაეცა შეტყობინება შპს „აკურას“ დირექტორის გივი შარიქაძისათვის, რომელმაც შეტყობინების ჩაბარებაზეც და ხელის მოწერაზეც უარი განაცხადა, რაც აღნიშნულ იქნა ლ. კახაბრიშვილის მიერ შეტყობინების ერთ-ერთ ეგზემპლარზე. შეტყობინებაში ასახული იყო სარეალიზაციო ქონების საწყისი ფასიც - 70092 ლარი. აპელანტს ფასთან დაკავშირებით ცალკე დავა არ წამოუწყია. აღმასრულებელმა ლუკა კახაბრიშვილმა განმეორებითი იძულებითი აუქციონი დანიშნა 2001 წლის 20 აპრილისათვის, 12:00 საათზე. განხორციელდა შესაბამისი საჯარო პუბლიკაცია გაზეთ „სიტყვა და საქმის“ იმავე წლის 13-15 აპრილის გამოცემაში, ასევე, აღმასრულებელმა ისევ პირადად სცადა გადაეცა შეტყობინება შპს „აკურას“ დირექტორის გივი შარიქაძისათვის, რომელმაც შეტყობინების ჩაბარებაზეც და ხელის მოწერაზეც ისევ უარი განაცხადა, რაც აღნიშნულ იქნა ლ. კახაბრიშვილის მიერ შეტყობინების ერთ-ერთ ეგზემპლარზე. შეტყობინებაში ასახული იყო სარეალიზაციო ქონების საწყისი ფასიც 31727 აშშ დოლარი. აპელანტს ფასთან დაკავშირებით ცალკე დავა არ წამოუწყია. ვინაიდან აუქციონზე ქონება არ გაიყიდა, 2001 წლის 03 მაისს საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს სააღსრულებო დეპარტამენტის გლდანინაძალადევის რაიონული სააღსრულებო ბიუროს მიერ კრედიტორზე გაიცა №03/03 განკარგულება, ხელმოწერილი სახით, ხელმომწერნი – სააღსრულებო ბიუროს უფროსი ზ. ზაქრაძე და აღმასრულებელი ლ. კახაბრიშვილი. აღნიშნული განკარგულების საფუძველზე შეძენილი ქონება დარეგისტრირდა საჯარო რეესტრში სს „ეა ბანკის“ საკუთრებად. 2001 წლის 15 მაისს აღმასრულებელმა ლ. კახაბრიშვილმა პირადად გადასცა №03/07 შეტყობინება შპს „აკურას“ დირექტორს გივი შარიქაძეს, რომლითაც მოვალეს ეცნობა, რომ მისი ქონება ნატურით არის გადაცემული სს „ეა ბანკისათვის“. ამ უკანასკნელმა გადაიხადა სხვაობა სასამართლო გადაწყვეტილებით დაკისრებულ თანხასა და ქონების ღირებულებას შორის, რამაც შეადგინა 8478,16 ლარი, რომელიც განთავსებული იყო შპს „აკურას“ კუთვნილ ანგარიშზე. შეტყობინების ჩაბარების დადასტურების მიზნით ხელმოწერაზე გივი შარიქაძემ უარი განაცხადა, რაც აღნიშნულ იქნა ლ. კახაბრიშვილის მიერ შეტყობინების მეორე ეგზემპლარზე. ამდენად, საქმის მასალებით დგინდება, რომ შპს „აკურას“ დირექტორს გივი შარიქაძეს აღმასრულებელმა შეატყობინა როგორც პირველი და მეორე აუქციონების ჩატარების დროისა და ადგილის შესახებ, ასევე ქონების ნატურით გადაცემაზე განკარგულების შესახებ, მაგრამ შპს „აკურას“ დირექტორმა უარი განაცხადა როგორც უწყებების, ასევე განკარგულების ჩაბარებაზე, რაზეც აღმასრულებელმა გააკეთა შესაბამისი ჩანაწერები. აქედან გამომდინარე, სააპელაციო პალატა იზიარებს საქალაქო სასამართლოს მსჯელობას იმის თაობაზე, რომ შპს „აკურას“ დირექტორისათვის ცნობილი იყო როგორც პირველი და მეორე აუქციონების

ჩატარების დროისა და ადგილის შესახებ, ასევე ქონების ნატურით გადაცემაზე განკარგულების შესახებ. მისთვის ცნობილი იყო ქონების სარეალიზაციო ფასის შესახებაც, რაც მას სადავოდ არ გაუხდია. სააპელაციო პალატა ყურადღებას მიაქცევს იმ გარემოებასაც, რომ როგორც პირველი, ასევე მეორე აუქციონის ჩატარების დროისა და ადგილის შესახებ ინფორმაცია გამოქვეყნებული იყო შესაბამის გაზეთში კანონით დადგენილი წესით. ამდენად, აუქციონების ჩატარების დროისა და ადგილის შესახებ ინფორმაცია არა მარტო პირადად ეცნობა მოვალეს, არამედ ინფორმაცია გამოქვეყნდა გაზეთშიც. სააპელაციო პალატა ვერ გაიზიარებს აპელანტის მსჯელობას, რომ უწყების ჩაბარებაზე უარის თქმის შემთხვევაში უნდა შემდგარიყო სპეციალური აქტი. სადავო პერიოდში მოქმედი საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 75-ე მუხლის თანახმად, თუ ადრესატი უარს განაცხადებდა უწყების მიღებაზე, მაშინ სპეციალური აქტი კი არ დგებოდა, არამედ მისი მიმტანი პირი სათანადო აღნიშვნას აკეთებდა უწყებაზე, რომელიც უკან ბრუნდებოდა. განსახილველ შემთხვევაშიც აღმასრულებელს გაკეთებული აქვს სათანადო აღნიშვნები შპს „აკურას“ დირექტორის გივი შარიქაძის მიერ უწყებისა და განკარგულების ჩაბარებაზე უარის თქმის შესახებ.

4.5. უსაფუძვლოა აპელანტის მსჯელობა იმის შესახებაც, თითქოს არასწორად მოხდა აუქციონზე გასაყიდი ქონების ფასის დადგენა. აპელანტის მითითებით, ქონების შეფასება უნდა მოეხდინა არა აღმასრულებელს, არამეს მის მიერ მოწვეულ სპეციალისტს. გარდა ამისა, ქონების შეფასება უნდა მომხდარიყო არა საბალანსო ღირებულებით, არამედ საბაზრო ფასით. სააპელაციო პალატა განმარტავს, რომ სადავო პერიოდში მოქმედი „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 47-ე მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად, ნივთების ღირებულებას აფასებდა სასამართლო აღმასრულებელი ჩვეულებრივი საბაზრო ფასებით. სასამართლო აღმასრულებელს შეეძლო შეფასება დაევალებინა ექსპერტისათვის ან აუდიტისათვის. ამდენად, მხოლოდ სასამართლო აღმასრულებელს ჰქონდა აუქციონზე გასატანი ნივთების შეფასებისა და მათი ღირებულების განსაზღვრის უფლება. რაც შეეხება ექსპერტის ან აუდიტის მოწვევას ნივთების შეფასების მიზნით, ეს აღმასრულებლის უფლება იყო და არა ვალდებულება. ამასთან, „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 77¹-ე მუხლის თანახმად, თუ მეორე აუქციონზედაც არ მოხდებოდა ნივთის რეალიზაცია, კრედიტორის წერილობითი განცხადების საფუძველზე ნივთი შეიძლება გადაცემოდა კრედიტორს ნატურით. ნივთის ნატურით გადაცემისას მისი ფასი განისაზღვრებოდა აღსრულების პროცესში დადგენილი ნივთის საბაზრო ღირებულებით. სააპელაციო პალატა იზიარებს საქალაქო სასამართლოს მსჯელობას იმის თაობაზე, რომ უძრავი ქონების „საბაზრო ღირებულების“ ლეგალურ დეფინიციას და მისი დადგენის კრიტერიუმებს აღნიშნული კანონი არ განსაზღვრავდა. შესაბამისად, ორი უშედეგო აუქციონის შემდეგ, ნივთის ნატურით გადაცემისას, აღმასრულებელმა იხელმძღვანელა სარეალიზაციო ქონების შპს „აკურასა“ და სს „ეა ბანკის“ შეთანხმებით დადგენილი ღირებულებით 70092 ლარით, რომელსაც გამოაკლდა შპს „აკურასათვის“ სასამართლოს ბრძანებით დაკისრებული თანხა და მიღებული სხვაობა 8478,16 ლარი გადაირიცხა მოვალის, რეალიზებული ქონების ყოფილი მესაკუთრის საბანკო ანგარიშზე. აქედან გამომდინარე, საქალაქო სასამართლომ მართებულად არ გაიზიარა მოსარჩელის მოსაზრება აღსრულებისას სარეალიზაციო უძრავი ქონების

შეფასების წესების დარღვევის თაობაზე, მით უფრო იმ პირობებში, რომ ნივთის ნატურით გადაცემამდე მოსარჩელისათვის ცნობილი იყო სარეალიზაციო ქონების ფასის თაობაზე და ის სადაცოდ არ გაუხდია.

4.6. საპელაციო პალატის მოსაზრებით, უსაფუძვლოა აპელანტის მსჯელობა იმის თაობაზე, თითქოს ქონების ნატურით გადაცემის შესახებ განკარგულება არ არის ხელმოწერილი შესაბამისი პირების მიერ, რაც მისი გაუქმების უპირობო საფუძველია. საქმის მასალებით უდაცოდ დგინდება, რომ 2001 წლის 03 მაისს საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს სააღსრულებო დეპარტამენტის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული სააღსრულებო ბიუროს მიერ კრედიტორზე გაიცა №03/03 განკარგულება, რომელიც საცხოვრებელი სააღსრულებო ბიუროს უფროსი ზ. ზაქრაძე და აღმასრულებელი ლ. კახაბრიშვილი. აღნიშნული განკარგულების საფუძველზე შეძენილი ქონება დარეგისტრირდა საჯარო რეესტრში სს „ეა ბანკის“ საკუთრებად. ამდენად, ცალსახად დგინდება, რომ სადაცოდ განკარგულება ხელმოწერილია შესაბამისი უფლებამოსილი პირების მიერ. რაც შეეხება სხვა სიყალბებს, საქალაქო სასამართლომ სწორად მიუთითა, რომ სადაცოდ სააღსრულებო წარმოება იყო მსჯელობა-განხილვის საგანი სამართალდამცავი ორგანოების მხრიდან და რამე სახის დანაშაულის (მათ შორის, ყალბი დოკუმენტების დამზადების) ჩადენის ფაქტები არ იქნა დადასტურებული.

4.7. სააპელაციო პალატა ასევე იზიარებს საქალაქო სასამართლოს მსჯელობას სასარჩელო მოთხოვნის ხანდაზმულობასთან დაკავშირებით. საქალაქო სასამართლომ მართებულად განმარტა, რომ „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-18 მუხლის 1-ლი პუნქტის თანახმად, მოვალეს უფლება აქვს გაასაჩივროს სასამართლო აღმასრულებლის მოქმედება სასამართლოში სააღსრულებო მოქმედების განხორციელებიდან ერთი თვის ვადაში. ვადის ათვლა იწყება იმ მომენტიდან, როდესაც მხარისათვის ცნობილი გახდა ან უნდა გამხდარიყო მისი უფლების დარღვევის შესახებ. საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, თუ კანონით სხვა რამ არ არის დადგენილი, სარჩელი სასამართლოს უნდა წარედგინოს ინდივიდუალური აღმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გაცნობიდან 1 თვის ვადაში. როგორც საქმის მასალებიდან ირკვევა, 2001 წლის 15 მაისს აღმასრულებელმა ლ. კახაბრიშვილმა პირადად გადასცა №03/07 შეტყობინება შპს „აკურას“ დირექტორს გივი შარიქაძეს, რომლითაც მოვალეს ეცნობა, რომ მისი ქონება ნატურით არის გადაცემული სს „ეა ბანკისათვის“. ამდენად, გასაჩივრებულ განკარგულებაში ასახული სააღსრულებო მოქმედების განხორციელების თაობაზე შპს „აკურასთვის“ ცნობილი გახდა 2001 წლის 15 მაისს. მან კი სარჩელი სასამართლოში შეიტანა 2002 წლის 29 მარტს, კანონით დადგენილი ერთოთვიანი ვადის დარღვევით, რაც გამორიცხავს მისი სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილებას ხანდაზმულობის ვადის გასვლის გამო.

5. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა

სააპელაციო პალატა მიიჩნევს, რომ სახეზე არ არის გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე და 394-ე

მუხლებით გათვალისწინებული საფუძვლები ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით, მხარის მიერ არ ყოფილა წარმოდგენილი საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად მტკიცებულებები, რომელიც გააბათილებდა პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილებით დადგენილ გარემოებებს და გაკეთებულ სამართლებრივ დასკვნებს.

6. საპროცესო ხარჯები

სააპელაციო პალატა მიიჩნევს, რომ აპელანტის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟი უნდა ჩაითვალოს სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ გადახდილად.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი

თბილისის სააპელაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 257-ე, 372-ე, 386-ე, 390-ე, 391-ე, 395-ე, 397-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა

- შპს „აკურას“ სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
- უცვლელად დარჩეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2010 წლის 18 ნოემბრის გადაწყვეტილება;
- აპელანტის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟი ჩაითვალოს სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ გადახდილად;
- განჩინება შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო წესით მხარეებისათვის დასაბუთებული განჩინების ასლის ჩაბარებიდან ერთი თვის ვადაში საქართველოს უზენაეს სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატაში (მდებარე: ქ. თბილისი მმ. ზუბალაშვილების ქუჩა №32) თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის (მდებარე: ქ. თბილისი, გრ. რობაქიძის 7ა) მეშვეობით.

მოსამართლე

მერაბ ლომიძე